

Ana Vatanımdı Sevgi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ekim 2018

Zamanın tozunu yutuyoruz bir kere;
Kelamın dürtüsüne yenik elemle
Rediflerin âşık olduğu edebiyat denen
Tek gözlü hücrede.

Varlıkta ne ateş ne yanış;
Sumaklarında ömrün batıl kazanım
Doğanın tefsiri
Varlığın da kehaneti...

Bir ikbal mi?
Yoksa bir ihanet?
Ad'ımın harflerinde yarım yamalak bir gülümseyiş
Ölümcül sitayişi örten kıblemde
Yeknesak bir dokunuş
Ve kuramların izinde
Sırtan bedeller
Değişlerin tekerrüründe
Sabit acılar
Ağrıyan eklemlerinde şiirin
Kerbela misali
İçimin örtüsünde uçuşan kelebekler...

Hezeyan benzeri
Allah'tan yok, yalanım ki
Unutmuyorum önceki rahmetini
Yegâne varlığına taptığım;
Göğün bekasında
Satırlarda yandığım
Hâlbuki aczi yetim
Ruhun rotası
Ve doluşan sihir
Ansızın içimde kükreleyen ışığın
Göz yakan kütlesi.

Rakım boyutsuz, infilak eden aklın inhisarında o kutsal rahle ve içimin minvalinde öykündüğüm her satır başı.

Ketum göğün müjdecisi yağın rahmet ve yalanların kâfuru ödenen bunca bedel ve konuşlu ihanet.

Dokusundayım göğün ve sancağında salınan en elzem duygu iken umut.

Şimdi bir beyit dillendirsem... hangi şairin otağında beslerim ruhumu şiirle?

Bir kancayı astığım yüreğime isabet eden laneti kim mi sonlandırır?

Dünyevi görseğliğin varlığına yok inancım ve yok da tutkum ve destursuz günüm de yok: yine aslıma biat, gözümde sakındığım ruhuma sunarken üç beş sitem... elden gelen ne ise ve güncemin ilerleyen surelerinde hangi kehanete bel bağlamışsa insan oğlu?

Surlarıdayım yangınların; ölü şehrin kabzasında ölü bir çentiğim, günü devirdiğim, yüreği sineye çektğim...

Aşkın ibaresiyim.

Dualarla yükseldiğim gerçeğine toz konduramazken acıma da lanet okumuyorum ve yok dilimde tek bir isyan.

Künyemde yarım yamalak bir terane.

Marifeti ruhumun; mağfireti elemin.

Zamana taziyelerimi sunuyorum yine o uçsuz bucaksız teninde, ben bilfil iştiğal ettiklerime öykünelere şaşkınlıkla bakarken.

Tutsaklığın bedellerini sineye çekiyorum; insanlığımın şerefine nail olmak adına tüm uğraşım.

Severek çoğaldığım nasıl ki bir gerçek nefrete, soykırım vesilesi olarak sunuyorum bir kez daha taziyelerimi iletğim o dördüncü boyutun irsaliyesinde, ben aşkıma nakşeden sayısız cümlelerin inhisarı altındayken.

Zannımca diye de başlamıyorum yeni güne ve yeni bir cümleye ne de olsa aklın tekerinde, ben dünyanın en defolu fanisiyim.

Ruhumun işgalinde öldüm ben. Aslında ödüllendirilmişim tan vakti.

Sonram meçhul.

Zamandan aşırıldığı saniyelerle bir ömür ördüm ben: iki ters bir düz.

Rengi kâh maviydi kâh pembe.

Sonra söktüm o ördüğüm ömrü ve kancalarına asıldım rahmetin aslında içimdeki çocuğa kefildim; o da bana.

Sonramız güme gitti velhasıl.

Öykünmüştük yeni bir aşka.

Örölmüştük el ele kol kola.

Bir batında kaç doğduysam.

Bir batıda kaç ihanet saklıysa.

Aklımın esaretinde ruhumu besledim bilumum rivayeti sundum tüm kapasiteyi de aşan bir zırh idi içinde terlediğim.

Örtündüm kendimce. Emanetti bu can bana.

Kundaklanan varlığımın yangınlarında, acil çıkış kapısıydı yazdıklarım.

Yandım ve yazdım.

Yazınca yeniden yandım.

Yan yana yaşadık kalemle. Yansa yansa ben yanardım ve halimi de bir diğer yanan anlardı.

Göğün katmanlarında, kuşpalazına büründüm. Göğün öğütlerinde uçmayı öğrendim Hazerfan Çelebi misali, uçtum şehri İstanbul'um semalarında. Siması tanıdıktı rahmetin. Aşkın ibresi ise taşkın ve şaşkın.

Tutunduğum hayat mıydı da tutuşmuştum?

Tutuştuğum aşk mıydı da yaftalanmıştım?

Hâsılası ömrün, ketum bir düştü yakamdan düşmeyen ve gecenin şaibeli öyküsünde bir enkaza dönüştüm ezkaza.

Hayli ibret aldım göğün mavisine sokulan bir baykuşu kovalarken ve çelimsiz kanatlarımda, içtiğim iksirin dokusuna serildim.

Bakışlarımda ne yalan vardı ne de melun bir öge. Oysa'mla örtüştüm; keşke'mle helalleştim.

İmlerin derdine düşmüştüm bir zamanlar ve zor zapt ettim aklımı. Kırıklarımı sunduğum Huda'nın verdiği cevabı hep aldım zamanında. Ya batacaktım ya da akıtacaktım yaşlarımı.

Muadilim bazen bir şarkıydı bazense bir nota.

Sessizliğin kelamı umuttu ve sevgiye delalet bir ritüel.

Aklımı başımdan alan hayatın arka yollarına asla sapmadım ezkaza saptığım tali yollarında illa ki buldum ana yolu.

Ana vatanımdı sevgi.

Sevdaya namzet şiirler.

Şiirin bekası aşk mıydı da sustum?

Rahmetin izdüşümü yoksunluk muydu da titredim?

Soğuk odalarında hasretin; hastane koridorlarında ölüm tedirginliğinin ve sevdiklerimle imtihanımda, nedense bendim ölümü tercih eden akabinde tehir edip aşkla ruhunu yıkayan bakir bir tümce daha doğumuma tanıklık ederken ben sadece aşkı şahit bildim; ölümü de kurtuluş.

Efkârın biteviye örselediği; nöbette kaldığım her satır başı ve uykusuz gece.

Radyasyonun etkisine maruz kalan kim ise tehditti benim için oysaki ben bir kez öykünmüştüm ölüme. Varlıktan çıkıp da yola varmaktan imtina ettiğim...

Hakkıyla yaşamak neymiş öğrenmişim artık ve altını açtım kalan duygularımın ta ki gece infilak edene kadar.

Mantalesi neydi ki mutluluğun? Bayat bir espri ya da yalandan sevdiğini söyleyen insanların takıntılı mizacında ben bir engel miydim de sevgilerini esirgediler?

Aşka meyletmişim madem.

Ant içtim sadece sevmek için yaşamayı şiar edinenlere... gerisi yoktu cümlenin. Gerisi yoktu elemin.

Mutluluk kaprisli ve nazlı bir gelindi.

Şafağı atan geceye sundum taziyelerimi ve sadece sustum. Susabildiğim kadar da yazdım; yazdığım kadar duyumsadım İlahi Aşkı.

Rahmetin uzvu idi umut; umudun bam teli hasret; hasretin örtüdüğü ise gerçek.

Gerçeklere bandıkça sevgimi kapı dışarı edildim ve kapıdan kovuldum bacadan girdim: yine de beyazdı tenimin rengi ruhuma göz kırpan masumiyet silecekleri sayesinde ilkelerimi satmadım, satamazdım da.

Saydım içimden birden başlayıp... hala da sayıyorum.

Kaçta tekabül ettiğini bilmediğim bu yap-bozdur hüviyetimi teslim ettiğim ve ruhumun tüm kullanım hakları sadece Rabbime aittir yeter ki; o da çekmesin elini benden.